

Andrea
Kvotidianová

Lako Fetiš

MARENČIN PT

ANDREA KVOTIDIANOVA

F *ako* FETIŠ

MARENČIN PT

© Andrea Kvotidianová, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
764. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0377-3

Nesmie ma vidieť, húdla som si neprestajne v duchu.

Prechádzala som cez mesto s rozbúšeným srdcom. Slniečny svit dopadal kolmo na námestie, kde sa hemžili húfy ľudí. Dospelí, ale predovšetkým deti sa potulovali okolo farebne hýriacich stánkov, v ktorých predavači, ako obvykle, keď bola vonku nejaká akcia, predávali drobné suveníry. Dnes je tuším deň detí, napadlo mi. Odkedy som opustila základnú školu, tento sviatok sa ma netýkal. Už som dávno zabudla, aké je to byť dieťaťom. V podstate ani neviem, kedy sa zo mňa stala žena. Len sa mi zrazu v obchodoch prestali páčiť tie roztomilé tričká s rozprávkovými postavami, členky do vlasov s mašličkami a romanticky nevinne pôsobiaci look. Zatúžila som vyzerat' žensky.

Muži sa za mnou obzerali, čo mi dodávalo sebadôveru. Ale mne najviac lichotilo, keď zízali hlavne tí alfasamci. Viete, vytrénovaná postava, ego vyššie ako mrakodrap a vzhľad, z ktorého sa nejednej slečinke zakrútila hlava. Takíto muži mi imponovali najviac. Čudujem sa, že som sa ešte nepoučila. Pre takých je žena akurát chvíľkovou zábavkou. Potom prídu noci strávené fňukaním do vankúša. Vtáčik sa do klieťky nelapil.

Kopačky som dostala len raz. Väčšinou sa nádejní princovia tvárili, že ich biologickým hodinám a túžbe po ustálenom živote vo zväzku nehorí. Ale to teraz myslím len tých namyslených rytierov v lesklej zbroji, ktorí si nevideli ďalej od nosa. „Normálni“ slušní chlapci mi ležali pri nohách. Chcela

som sa vydať? Kedykoľvek. Starostlivý manžel, ktorý bude mať oči len pre mňa, zodpovedný, pracovitý, intelektuál – na počkanie.

No a mohla som mať okolo tridsať, keď som ešte stále nedostala rozum a zjavil sa. Hnedovlasý, vymakaný fešáček so strieborným náhrdelníkom, ktorý vraj akosi nemá šťastie v láske a doteraz, do svojich tridsiatich troch rokov nestretol, bohužiaľ, tú pravú. Hneď mi svetlo, odkiaľ vietor fúka. Toho musím mať!

Všetko sa začalo v spoločnom zamestnaní. Bolo to pred dvomi rokmi. Najprv som zistila, že môj novopečený objav má vlastný byt aj auto. Dobrá partia. Má prácu, ďalšie plus. Vysokoškolský diplom, získaný na prestížnej univerzite. Sakra, ako to, že je slobodný?! No a potom to krstné meno, Aleš. Hneď som mala vo všetkom jasno a mohol sa začať lov na udicu.

„Čo robievaš vo voľnom čase?“ venovala som mu zvodný, no nie príliš nápadný pohľad v jedno popoludnie. Boli sme v tom čase spolu v miestnosti sami, lebo kolegovia sa venovali čomusi dôležitému vo vedľajšej kancelárii.

Aleš zatiaľ netušil, že po ňom idem. Priateľská konverzácia bola medzi nami bežná, ibaže teraz nadišiel čas prelomiť ľady. „Chodím do posilňovne,“ odvetil stroho. „A tiež, keď sa mi chce, tak s kamošmi na pivo,“ dodal.

„Jasná vec,“ pritakala som, a keďže na mňa nijako viac nereagoval, rozhodla som sa pritvrdiť. „A čo tvoj osobný život?“ pokračovala som a tajomne sa usmiala. Moja tvár nabrala červeň. Viem, že práve pre toto sa mužom páčim.

Aleš zachytil môj pohľad a hneď som cítila, že so sebou bojuje. Narýchlo sa zamyslel a potom očervenel so mnou,

hanblivo klopiac zrak do zeme. Výborne! „Prečo ťa to zaujíma, Rita?“ opýtal sa potichu.

„Len tak. Zaujíma ma všetko nové, som zvedavý človek,“ pozerala som na neho zboku cez plece a pohodila dlhými vlasmi. *Tak, a si môj.* Dokonalý výsledok, no nie?

Nie, veru nie. Hoci som sa snažila tváriť sebavedome, vnútorne ma premáhala nervozita. Nie som veľmi sebavedomá. Iba sa mi podarilo za tie roky naučiť, na čo muži letia. Medzi nami, balit' chlapa mi ide dobre len dovtedy, kým sa do neho naozaj nerachnem. Potom je pánom on. Lenže na druhej strane, stereotypný vzťah s partnerom, ktorý mi je verný a tancuje ako pískam, ma nudí. Neviem, čo je teda lepšie.

Aleš si však odo mňa udržiaval odstup. Zistila som, že okrem toho, že trpí pravdepodobne nevyliciteľným narcizmom, vie byť poriadne prefíkaný. Už sme zasa doma. Informácie o sebe si strážil (ktovie, aký mal dôvod) a keď už niečo prezradil, otázkou zostávalo, do akej miery je tento fakt pravdivý. Lenže to vás už má omotanú okolo prsta. A vy mu zhltnete všetko, čo z neho vyjde. Aj s navijakom.

No a potom sa to stalo. Zamilovala som sa do neho...

Predrala som sa námesťím, privierajúc oči v páľave slnka. Okolo hrala hudba, deti výskali ani najaté a skoro každé držalo v ruke farebný balón, lízanku alebo zmrzlinu. Časť drobizgu sa naháňala okolo mestskej fontány. V meste bolo toľko ľudí, že som na každom kroku stretla niekoho známeho. Nevýhoda, keď žijete v malom meste. Nielenže sa navzájom mnohí poznáte, ešte o vás každý všetko vie. Kedysi mi napadlo, že sa odšťahujem. No teraz už nemôžem.

„Rita, ahoj! Ako sa máš?“ zastavila ma na chodníku známa

postava. Hneď som vedela, že je to kamarátka Zoja, čo pracuje v neďalekom kaderníctve. So svojou prácou vizážistky mala šťastie. Pošťastilo sa jej otvoriť si vlastný salón, v ktorom mala stálu klientelu.

„Ahoj, nestíham,“ zaklamala som náročky.

„Prečo? Pod', dáme si tu na terase kávu.“

„Nemôžem, vážne. Ozvem sa ti, dobre?“

Zoja sa tvárila nechápavo a vôbec to nevyzeralo, že by mi uverila. „A čo máš rande?“ zachichotala sa zrazu a ja som iba prevrátila oči. Neznášam, keď má okolie podrážkačné poznámky okolo môjho statusu slobodnej ženy. Veď koniec koncov, čo je koho do toho.

„Nie, len musím poobede stihnúť pracovnú poradu,“ odvetila som kamarátke čo najmilšie. Dúfala som, že mi uverí. Zoja sa znova zachichotala a ani náhodou nemienila naletieť na moju výhovorku. „No určite! V piatok popoludní? Vidím ti na očiach, ako si vymýšľaš. Až sa ti dymí z nosa.“

Teraz rozosmiala aj mňa. Tá má teda nápady. „Dobre, tak si ma dostala. Naozaj na tej káve trváš?“

„Samozrejme.“

Keď som pochopila, že sa jej nezbavím, sedeli sme už za stolom a pred nami sa z pohárov vznášala vôňa. Zoja si zložila slnečné okuliare. Vyzerala, ako inak, strašne cool. Svoje blond vlasy mala aj dnes spredu natočené do lokní. Na perách nosila sýtočervený rúž a pozornosť púťali aj jej oči, konkrétne bohato nalíčené riasy na nich.

„Stále žiaden adept na manželstvo?“ začala, keď si prvýkrát odpila. Obvyklá otázka. Ako vždy. Zoji som nepovedala, že mi to lezie na nervy. A potom som si zase spomenula na Aleša. Hneď som sa rozhlíadla okolo. Čo keď sa na mňa niekde aku-

rát díva? Pozrela som na hodinky – nemôže sa dívať. O tomto čase je naisto v práci. Niežeby som ho špehovala, ale viem, kde teraz pracuje. Nedá sa to nedozvedieť, v malom meste idete raz či dva razy von a už je všetko jasné.

Aleš pracoval v lekární, ktorá bola súčasťou miestneho nákupného centra. Odkedy viem, že sa tam nachádza, som ani raz neprekročila prah do tohto obchodu. Hneď u mňa totiž zaúradovala tréma, hanblivosť a ktovie, čo ešte, že som nebola schopná vziať si ten prekliaty nákupný vozík a tváriť sa, že nič. Správam sa ako pätnásťročná. Lebo len také čerstvo vyliahnuté kuriatka môžu omdlievať pri pohľade na svoj idol.

Potom mi napadlo, že sa tam nejako prešmyknem. Obchodné centrum je predsa veľké. Ľudia sa promenádujú sem a tam, niet sa čoho báť, splyniem s davom.

Len čo som sa priblížila k pokladni, zbadala som ho. Lekáreň bola umiestnená smerom k východu. Presnejšie, keď nakúpíte, musíte okolo nej prejsť, či chcete, alebo nie. Aleš práve vydával istému zákazníkovi lieky. Keď už išlo do tuhého a vyzeralo to, že sa obzrie, rýchlo som sa obrátila naspäť dovnútra. V hlave mi dunelo ako v reproduktore. Tovar som vrátila na pult a zmizla predným vchodom.

Čo to, dočerta, stváram?! Tá spomienka vo mne vyvolala rozpaky. Ukrývam sa pred ním ako trapoška. V meste máme zo šesť lekární a každý týždeň má pohotovostnú službu iná. Čo čert raz nechcel, istý víkend ma chytila príšerná nádcha. Tabletku som doma žiadnu nenašla. Ostávalo teda iba pozrieť sa na internet, ktorá lekáreň má ako jediná v túto hodinu otvorené. Pochopiteľne, že to bola, akoby zákonom schválnosti, tá Alešova.

Nadávala som, zúrila, hanbila sa, všetko nadarmo. Lenže

potrebovala som sa dať dokopy, inak by som sa na druhý deň nedostavila do roboty.

A ktovie, možno v tej lekárni momentálne nie je Aleš. Možno nejaká jeho kolegyňa.

Už z diaľky som však pred obchodným centrom zahliadla Alešovo auto. Tým pádom zhasla aj posledná nádej. Buď si pôjdem kúpiť lieky k vysnívanému objektu svojej lásky, alebo do dvadsať kilometrov vzdialeného susedného mesta. Skvelé.

„Rita, si okej...?“ buchla do mňa Zoja.

Okamžite som zbystrila pozornosť.

„Hmmm?“

„Si duchom úplne neprítomná. Prečo sa toľko obzeráš? Hľadáš niekoho?“

Pokrútila som hlavou. No ona mi to znova nezožrala.

„No jasné, rozumiem. Vyhľadávať očný kontakt, to je tvoja taktika. Veď aj tak sa dá nájsť vhodný princ...“

Keby si netrepala, pomyslela som si pre seba. Zoja nemá o Alešovi ani poňatia. Vždy si myslí, že som proste introvert. Alebo možno vyvíjam malú aktivitu, aby som zmenila svoj osud k lepšiemu.

„Prepáč. Varovala som ťa, že dnes zo mňa nič nebude,“ podpichla som ju.

„A kedy z teba niečo bude?“ chytila ma za slovo. Hoci sa škerila, stále narážala na to isté. Horšia ako komár.

„Nechám sa inšpirovať až tebou. Kedy máš svadbu?“

„O tri mesiace. Strašne sa teším!“ Zoja sa išla radosťou spochabiť, no priala som jej to. Len asi nikdy nepochopím, čo je na tom také svetoborné. Prisahať niekomu, že bude pre mňa jediný, a už si s nikým ďalším nebudem môcť vrznúť,

mi akosi nevonía. Ak sa, samozrejme, neobjaví chlapík so všetkými piatimi P.

Keď som mala asi pätnásť rokov, vôbec som nebola ako moji rovesníci. Kým tí skúmali, načo majú svoje rozmnožovacie ústrojenstvo a hrnuli sa do prvých sexuálnych zážitkov, ja som sa zaprisahala, že niečo také zásadne neurobím. Zdalo sa mi to odporné. Nechutné. Príliš pudové a živočíšne. Nechcela som byť ako tie páriace sa zvieratká, ktoré pravidelné ukazujú na televíznej stanici National Geographic.

Najprv sa zdalo, že to zvládam celkom v pohode. Môj vienok zelený si hrdo zachovával celibát, keď neočakávane prišiel problém. Sedeli sme so spolužiačkou, tuším sa volala Kaja, v cukrárni a dávali si latte macchiato. Riešili sme niečo do školy, keď som zrazu ostala nadržaná. A to nieže trochu. Veľmi! Nešlo mi to do hlavy, lebo vyprovokovať moju chuť predtým nemalo čo. Kaja už spozorovala, že nie som vo svojej koži, a ja som zatiaľ neisto sledovala dve čašníčky, uškŕňajúce sa za barovým pultom, ktoré pozerali naším smerom. No do riti! Ony mi do tej kávy niečo primiešali!

Domov som sa dostala, ani som nevedela ako. Ošiaľ hor-
mónov bol taký neznesiteľný, že som na svoje okolie len chr-
lila lávu jedu a zlosti. Samozrejme, čo bolo príčinou môjho
zúrenia, sa doteraz nik nedozvedel. Už len to by chýbalo.

„Rita, dúfam, že mi prídeš na sobáš,“ prerušila zase tok
mojich myšlienok Zoja.

„Jasné. Prídem, aj keby si nechcela.“ Obe sme sa zasmia-
li.

„No vidíš. Takto sa mi páčiš.“

Konečne mi napadlo, že predom mnou na stole stojí nedo-
tknutý nápoj. A ja opäť, ako keď sa neviem kontrolovať, roj-

čím v predstavách o Alešovi. Pomiešala som kávu lyžičkou. Potom mi do očí udrél cukor na táčni vedľa.

„Ty, vážne mi povedz pravdu. Neverím, že ti nechýba chlap...“

V tej chvíli mi došli nervy!

Nedokázala som to v sebe držať už ani o sekundu dlhšie. „KTO POVEDAL, ŽE MI NECHÝBA...?!“

Zojine oči v dychtivom očakávaní zažiarili, neskoro bolo ľutovať, že som povedala, čo som pôvodne mala v úmysle nechať si iba pre seba. „Tak teda?“ škerila sa na mňa. „V čom je problém?“

Naozaj nadišiel čas situáciu riešiť.

„Páči sa mi jeden chlap, Zoja. Vlastne – to, že sa mi páči, je slabé slovo. Ja po ňom šaliem!“ vyšli zo mňa konečne emócie von. Vnútorne sa mi uľavilo. Vzápätí ma ale obľiala obrovská červeň na tvári, až som bola nútená prikryť si oči dlaňou.

Na mojej druhej ruke, ktorá ešte stále spočívala voľne na stolíku vedľa šálky s kávou, pristala kamarátkina ruka. Došlo mi, že ma tým povzbudzuje k podrobnejšiemu vysvetleniu.

„Je mi tak hrozne! Stále na neho myslím a...“ obzrela som sa znova po okolí, akoby mi Aleš stál niekde za chrbtom. Vedela som, že sa v tom dave ľudí prechádzajúcich po námestí pravdepodobne nenachádza, no čo ak predsa?

„Kto je ten muž?“ spýtala sa Zoja úprimne a zvažovala.

Naberala som dych na priznanie. „Pamätáš, ako som ti kedysi hovorila, že ma zamestnali ako hostesku tu v lekárni?“

Zaujato prikývla.

„Pracoval tam so mnou. Už na začiatku mi doplo, že tento týpek vo mne roznecuje oheň. Ja viem, nič nehovor. Má na to, aby striedal baby ako ponožky, ale nemôžem si pomôcť...“

„Takže je lekárnik.“

Prehltla som. „Áno.“

„Počkaj, nemá náhodou hnedé vlasy, postavu takú... trocha viac vytrénovanú... a robí tuším v tej prevádzke, ako je kostol, vedľa zdravotníckeho strediska... tam si predsa bola zamestnaná, či nie?“

Úplne ma svojou pamäťou paralyzovala. ONA HO POZNÁ?! Ako inak. Znova sa mi potvrdila teória, že v našom malom meste pozná každý každého. Tu sa neskryješ, ani keby si bol špendlíkom.

„Ty vieš, o koho ide?!“

„Volá sa... Aleš?“

Srdce sa mi rozbúchalo, hneď ako to meno vyslovila.

Bože, neverím!

„Odkiaľ ho poznáš?“ zareagovala som namiesto odpovede otázkou, no Zoja si už bola aspoň na istom, že máme na mysli rovnakú osobu. „Ako si vedela, že hovorím o ňom...?!“

„Prosím ťa, Rita. Vieš dobre, koľko mám na Facebooku priateľov. Aleša síce osobne nepoznám, no mám kopec známych. Tu je svet malý, a nielen tu. Inak, nakupovala som tiež v tej lekárni...“

„Tak by si mala vedieť, že už pracuje inde,“ skočila som Zoji do reči.

„A kde?“

„Čiže predsa nemáš všetky informácie,“ zavtipkovala som a ona spozornela.

„No dobre, teda nemám. Ale to nie je teraz podstatné. Podstatné je, že si do neho zaľúbená,“ vynašla sa Zoja, aby vrátila pozornosť späť k mojim rozpakom. Samozrejme, podarilo sa jej to.

Zapýrená až po korienky vlasov som sa neustále obzerala navôkol, akoby ma monitorovala minimálne tajná služba. Fakt mi preskočilo! Pomaly už nebudem môcť vytiahnuť ani päty z bytu, lebo čo keď sa niekde Aleš náhodou objaví? Vonku sa zásadne zdržujem len vtedy, keď je on určite v práci. Viem, že jeho pracovná doba trvá od rána od ôsmej do deviatej hodiny večer. Viem aj, aké má Aleš auto. V bezpečí som jedine na pešej zóne v centre mesta, lebo tam sa nedá parkovať.

„Prečo sa pred ním ukrývaš?“ nechápala Zoja.

Vôbec ma tá otázka neprekvapila.

„Hanbím sa.“

„Čože?“

Jasné, znie to hlúpo. A divne.

Normálna tridsaťročná žena s chlapom randí. Prinajmenšom. Pretože väčšina v tomto veku už absolvovala aj zásnuby, keď nie rovno svadbu. Ja som správaním sa (ale len pri Alešovi) kdesi na inej úrovni.

Keď sme dopili kávu, Zoja sa na moje počudovanie vybrala mestom so mnou. Myslela som, že sa vracia nazad do práce. Lenže ona cupitala popri mne so zvláštnym úškrnom.

Vonku bolo horúco. Slnko pripekalo aj v tieni. Zopár ľudí sedelo na lavičke pod stromami, alebo vchádzali aj do niektorých z obchodov, lemujúcich celé centrum námestia. V našom malom mestečku nájdete inak skutočne všetko. Pizzerie, kvetinárstva, svadobné salóny, zlatníctva, kníhkupectvá či reštaurácie. Na takom malom priestore, ktoré prejdete krokom za pár minút, sa raz dva vyobliekate, vyparádite, najete i zabavíte.

Zojin kadernícky salón stál v blízkosti vlakovej stanice. Ani tá nie je veľká. Premáva ňou iba jeden vlak, ktorý má sme-

rom na konečnú zastávku pred sebou už iba jednu dedinu. A potom sa pred vami rozprestierajú iba samé lesy. Nádherná príroda, pre ktorú naše mestečko tak milujem.

Kamarátka však do svojho kaderníctva tentoraz neodbočila.

„Pokračuješ so mnou v ceste?“ ozvala som sa. Mala som namierené domov a keď sme prešli cez koľaj, ostával len okamih, kým sa ocitneme pred našou bytovkou a otvorím vchodové dvere.

„Dnes poobede si spravím voľno,“ povedala s úsmevom.

„Paráda,“ odvetila som udivene, „takže ideš ku mne na návštevu?“ Niečo sa mi na tom nepozdávalo.

„Uhádla si,“ zachichotala sa Zoja. Zažmúrila na mňa cez sklo svojich slnečných okuliarov.

Predtým, než sme vošli do vchodu, nezabudla som tajne urobiť to, čo vždy. Pohľad mi nepatrne zabľúdl k susednej bytovke. Bola to výšková bytovka, sedemposchodová. Na nej samotnej by však nebolo zaujímavé asi nič. Skôr na jednom obyvateľovi, ktorý v nej býval.

Na šiestom, predposlednom poschodí sa na jednom balkóne točila malá farebná vrtuľka. Usmiala som sa. Ten má ale zmysel pre humor! Vtom mi do očí padla ďalšia, modrá. Obe sa točili roztomilo vedľa seba. Zase mi šibe, napadlo mi. Zdá sa mi to úžasné iba preto, že takto vyzerá JEHO balkón.

Okná boli pozatvárané. To pravdepodobne znamenalo, že práve nie je doma. Večer sa niekedy zvyknem prechádzať cestičkou okolo a pozerám hore. Vnútri sa však zasvieti až po desiatej večer. Balkón je veľký a takmer s istotou sa naň vychádza z obývačky. Niekedy zbadám na šnúre prevesené

tričko. A niekedy sa vo svetle miestnosti mihne postava. Zahreje ma pritom pri srdci.

„Rita?“ ozvala sa Zoja.

Vtedy prišlo precitnutie.

„Prečo toľko hľadiš na ten balkón?“ dala mi otázku.

Vôbec som nevedela, čo odpovedať. „Iba... tak. Však sú tie točiace sa vrtuľky smiešne?“

Zoja sa tajomne pousmiala. „Možno.“

Obe sme zmĺkli, hľadiac jedna na druhú. No Zojin úsmev sa mi nepozdával. Očividne tušila viac, ako sa zdalo na prvý pohľad, a to isté si pravdepodobne myslela aj ona o mne. Že sa mi podarilo prekuknúť ju. „Kto tam býva?“ pokračovala a nadvihla obočie.

Srdce sa mi znova rozbúchalo. Nebolo však jedinou časťou môjho tela, ktorú zachvátila panika. Tvárila som sa, akože nič, no pritom mi neuniklo, že mi vlnnú nohavičky. Aj keď sa vytrvalo búrim, príroda si presadzuje svoje.

„To je jedno,“ zamrmlala som.

„Býva tam Aleš, však?“

Dočerta!

Áno, ten hriešne vyzerajúci lekárnik je zhodou okolností môj sused. Keď som ukončila zamestnanie v lekárni, kde sme spolu pracovali, vyzeralo to, že život urobil za naším románikom definitívnu bodku. Teda – ak sa to vôbec dalo nazvať románikom. Lebo k intímnyim záležitostiam v posteli nedošlo. Keď som jedného dňa vymieňala zákazníkom vernostné kartičky – lebo to bola náplň mojej práce –, zrazu sa to stalo. Nemohli sme od seba odtrhnúť oči. Ten moment sa vryl do môjho podvedomia ako obrovský kráter. Aleš sa ma hocike-

dy nenápadne dotkol. Chcela som to. Aj on. Medzi nami však bolo niečo viac, než len sexuálna príťažlivosť...

„Pod“, povedala som kamoške a otvorila vchod. Vošli sme a vyliezli po schodoch hore. Sídlim už tri roky v malom útulnom dvojizbáčíku. Môj svet sa rozprestiera na ploche päťdesiatdva metrov štvorcových, no jeho prah dovoľm prekročiť len vyvoleným. Ako napríklad Zoji.

Stále mi ale nebolo jasné, či jej vyklopím celú pravdu. Najradšej by som to, samozrejme, urobila, no čo už raz vyslovíte, nevezmete späť. „Usaď sa, kde sa ti páči“, ozvala som sa, keď sme už boli dnu. Ona si ako miesto pre svoj relax vybrala jednu z mojich taburetiiek v obývačke.

„Dáš si čaj alebo limonádu?“

„Stačí mi pohár minerálky, keď máš“, zaškerila sa. Zvrtla som sa do kuchyne. „Rita, vieš, prečo som teraz tu?“

Zvláštna otázka.

„Hmmm... no pravdaže. Je piatok popoludní, víkend pred dvermi a navyše leto. Potrebuješ si oddýchnuť, vypaďnúť zo stereotypu, možno si vyhodit' z kopýtka...“

„Nie“, prerušila ma, hľadiac, ako jej nalievam vodu. „Som tu kvôli tebe.“

Pochopiteľne, vedela som, na čo naráža.

Odkedy nepokračovala vo svojej poobednej zmene, smerovalo to k tejto debate. Šiesty zmysel vám napovie, kedy blízka osoba vycíti, že potrebujete pomoc. Moja intuícia nikdy neklame, aj keď si pred ňou zapchávam oči a uši.

„Prejdem rovno k veci. Už sa nejaký ten čas poznáme, preto sa hádam nenahneváš, keď budem k tebe otvorená. Veď sme ako sestry“, povedala mi.

S tým sa nedalo nesúhlasit'. „Rita, možno ma do toho nič

nie je, ale... si takto šťastná? Žiješ sama. Máš zopár známych, s ktorými sa vídaš, no a prácu. Myslím, že by si sa mala posunúť trocha do iného levelu.“

Nastalo ticho.

„Nechcem sa vydávať!“ namietla som ako malá.

Už ma otravujú tie večné poznámky rodiny, susedov či známych na tému, či plánujem zmeniť svoj single status. A keďže je moja odpoveď vždy záporná, stretávam sa s nepochopením. Čím vyšší vek, tým je nepochopenie väčšie.

„Kážem ti vydať sa? To môže prísť aj neskôr. No jednoznačne potrebuješ chlapa!“

Prevrátila som oči.

„Čo je vlastne medzi tebou a Alešom?“ vyzvedala Zoja.

Skôr by sa lepšie opýtala, keby ju zaujímalo, čo sme spolu mali kedysi. Odkedy nie sme kolegovia, Aleš nemá možnosť nikde ma vidieť. No to už viete a ona tiež. A ako sa mi darí skrývať sa pred niekým, s kým bývame v takom malom meste a ešte sme aj susedia? Áno, zdržujem sa v ústraní. Dokonca keď varím, radšej si v kuchyni ani nezažnem svetlo. To aby nevidel, že som doma. Nebol síce u mňa, ale vie, kde bývam – podľa mena na zvončeku.

„Vôbec nič spolu nemáme...“ odvetila som a podala kamoške pohár. Tú odpoveď sa mi nanešťastie podarilo sformulovať sklamaným tónom.

„No lebo si zalezená ako myš v diere.“ Zoja si dala ruky vbok. V podstate má pravdu. Navyše Aleš za mnou iste nepríde sám, na to je až príliš hrdý a namyslený. Mne však imponuje iba takýto typ opačného pohlavia. Už som dlho rozmýšľala, že sa na to fakt vykašlem. Lenže potom vždy príde tá pohnútka, že čo ak? Čo ak sa s Alešom znova stretnem a znova preskočí

iskra? Ja viem, najprv by som musela vyliezť z tohto brlohu, no ale rozumieme si...

„Urobíme to nasledovne,“ ozvala sa Zoja a krátko sa zamyslela. „Dnes večer pôjdeš k nemu...“

„V ŽIADNOM PRÍPADE!“

„Rita, ja som sa ťa nepýtala, či sa ti chce. Jednoducho tam pôjdeš! Vidiš, že iná cesta k riešeniu nevedie. Na ulici ťa nemá ako stretnúť, mimochodom – stále nerozumiem, prečo sa ho hanbíš. Čo by sa stalo, ak by ste sa vonku náhodou stretli? Odpadneš alebo čo?“

„Asi ujdem červená ako paprika!!!“

„Preskočilo ti...?“

„Zoja, ako si vedela, že na ten balkón pozerám preto, že hore býva on...?“

„Nezahováraj! Dnes večer budeš u Aleša...!“

Len nech si kecá.

Nič podobné neurobím.

Tvárila sa, akoby to bola už hotová vec. Vraj sa mám nahoďť, namaľovať, zoberiem si nejaké sexy gat'ky a vybavené. Zo Zojinho správania som navyše vyrozumela, že u mňa plánuje zostať až do inkriminovaného okamihu. Na dnes večer mi naplánovala scenár, ktorý zahrňal: Musím prekonať obavy a ísť zazvoniť Alešovi pod byt. Vojdem k nemu. Nadhodím najprv kec na nejaké taľafatky (ako sa máš, dlho sme sa nevideli, čo teraz robíš...). Zvediem ho. Budem sa s ním milovať a domov prídem až ráno.

No nech ide do riti. Ten nápad ma totálne vytočil! A viete prečo? Lebo práve toto som chcela urobiť sama už dávno!

Sadla som si vedľa Zoje na druhý taburet. Z nervozity ma bolelo brucho. Keď sa to pomaly nedalo vydržať, šla som